



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

"Ἐτος ἐννεηνῆτα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἑμπέρθετε τὸν χρόνον ἢ ποιητικῆ μας γλώσσα.

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

'Ο Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομαι,
καὶ ἄσῳν Ἀθῆνων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἔνα ὄρος μῆρη — δεκαπέντε καὶ τὸ ἕξι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν καρὸ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη ματὸς φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Δεκάτη καὶ τετάρτη
τοῦ παλιμβουλίου Μάρτη.

"Ἐβδόμηντα κι' ὀκτὼ καὶ τριάσσα,
ἢ Βουλὴ διελοθῆ βοῶσα.

Οἱ Ἀρουραῖοι Μῦς,
φρικτοὶ ἐπιδρῶμεῖς.

Α'.

(Ὁ πρῶτος Ἀρουραῖος,
βαρβάτος καὶ ἄρατος).

"ὦ μεγάλοι Ἀρουραῖοι,
ἔακουσμένοι πονηκοί,
ποῦ πλανασθε σὸν Ἐβρατοὶ
ἀπ' ἔθῳ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Σεῖς τὸ γένος τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰς λένε Ἀρτικόλα,
καὶ σὰς κάνουν τῶνα κι' ἄλλο
γιὰ ν' ἀφήσετε τὰ κῶλα.

Σεῖς οἱ πρῶτοι πεζοπόροι,
ποῦ σὰς ἔχουν ὡς πληγὴν,
ποῦ νερά περνάτε κι' ὄρη,
πάσαν θάλασσαν καὶ γῆν.

Σεῖς ποῦ σπέρνετε τὸν ὄρμον
σὲ χορτάρια καὶ γρασιῖδι,

ποῦ δὲν στέκεσθε ἄτον ὄρμον
σὸν τὸν Παρασκευαζῆν.

Σεῖς ποῦ κάνει μιά καὶ μόνο
Ἀρουρίνα φλογερά
ἕκατὸ τὸν κάθε χρόνο
Ἀρουράκια τρυφερά.

Καὶ τὸ κάθε Ἀρουράκι
σὲ δὴ μῆνες ἀρρινῆ
νῆχῃ μέσα του μεράκι
κι' ἄλλα τόσα νὰ γενῆ.

Ἐθῶ πέρα μαζευθῆτε
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν,
καὶ ἄτὰ χόρτα ἔραπλωθῆτε
τῶν ἀγρῶν τῆς τῶν πολλῶν.

Τί Παράδεισος τῶνοντι,
τί ἀνέλπιστος τρυφή!...
κρίται κρίται μὲ τὸ δόντι...
νὰ χουζοῦρι, νὰ τρωφῆ.



*Αρουραίοι άλλος,
ντοβρός και μεγάλος.

Τρόπαις άνοιξετε βαθειαις *στα σποφρα μέρη...
έδω ζωής ασφαλίαν πώς *Αρουραίοι χαίρει.
Κι' έν ο' Αρμελικόπουλος, Μουράτογλους και τόσοι
συσκέπτονται πώς από 'μας ο κάρπος θα γλυτώση,
ώς ότου όμως να έδρουν τά μέσα και τον τρόπον
όπου θα σώσουν από 'μας των Θεσσαλών τον τόπον,
ώς πού να 'πούν την γνώμη των οι *Αρουραιομάχοι
ήμεις θα ροκανίσωμε τον ένα κι' άλλον στάχυ,
και τότε τρέχα γύρυσε, και τότε τρέχα ρώτα,
και πάλι *στά λημέρια μας θα τρέξωμε τά πρώτα.

*Εκτός αυτού έφθάσαμεν εις μίαν έποχην,
πού εις μεγάλην 'βρίσκεται τόν κράτος ταραχήν,
και συγκροτείται κατ' αυτός βροντόφωνος άγών
και πλέκονται συνδυασμοί πανόδημων έλεγών,
κι' ο' Αρουραίοι Κοκωσλής και *Αρουραίοι άλλοι
μέλι και γάλα γίνονται μαζί με τον Καρτάλη,
κι' ο Κατζ'ηγάκης, των κλειών Τρικιάλων *Αρουραίοι,
του Κατζ'ηπέτρου φαίνεται συμμαχητής θερμός,
και φέρει τά γεμόμενα παράποτα βαρέως
των ελευθέρων Θεσσαλών ο στόλος και κορμός,
Γεωργιάδης δηλαδή, ο μέγας και πολύς,
παραπολύ έπιτυχών ως Πρόεδρος Βουλής,
άλλα πολύ άποτυχών ως *Υπουργός και ρέφας
κι' ως πρόβατον άπολωλός *στά πρώτα έπιστρέφας,
και τώρα μας *στο γάλι του και μας *στη δυστυχία του
τρέχει κι' αυτός καθώς ήμεις την όδοντοστοιχία του.

*Εμπρός!... άς ροκανίσωμεν του σίτου τά σταλέξη
κι' εις τοιούτο τόν ροκανισμό κανέναν δέν προσέχει.
Τροχίστε τα δόντια σας και ρίξτε μήν άφήσετε
*στην γήν την κριβόλακα ελευθερα τρωφήστε
και των άγρων της τόν κυρόν τον πλούσιον ροφήστε
κι' έδω δέν είναι κίνδυνος της πείνας να ψοφήσετε.

(Τών *Αρουραίων ο χορός
πηδών και φάλλον ζωηρός).

Κρίτσι κριτς... καθεις σκιρτζ
μας *σά τρώπαις και γωριαίς...
κριτσι κριτσι τα σκαρτά,
γρούτσου γρούτς ή θηρνωμαίς.

Κρίτσι κριτς τόν κάθε στάχυ,
γενεά τών τρωατικών,
να γωριαίη τόν σπομάχι
κλανοθίαν νουκωθί.

Μή σγκώνετε κεφάλι...
κριτσι κριτσι πηδ πολύ...
ζήτω ζήτω του Καρτάλη,
ζήτω και του Κοκωσλή.

(Στροφή δευτέρα
ζωηροτέρα).

Τών *Αρουραίων ο χορός
δ' ακοιθήεις κι' όχλητρός
εβρηκε της ζωής πηγήν
εις ταύτην την πλούσιαν γήν.

*Έδω χαρά μας προσκαλει,
έδω σπάρτα θρηπτικά...
και των *Ελλήνων ή φυλή
άνάγεται *στά τρωατικά.

Κι' έκεινοι *Αρουραίοι μηδ
με λαμπαργίαν τρωατικών
ήνοκηπίτου ως έπιβρομεις
όπου Ταμτων Κεντρικών.

Μά Γερουσίας και Βουλές
κριτς άπ' έδω, γρούτς άπ' έκεί,
έπάνη τέλος κι' ή *Ελλάς
πρωτορουφουλόζα κλασική.

B'.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκίτς.

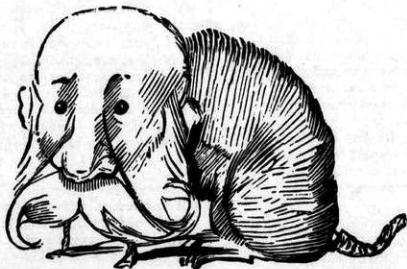
Φ.—*Ενθ τόν σκάφος τόν σαθρόν του κράτους διαρρέει
έλίσσαζαν, βρβ Περικλή, κι' έκειν' οι *Αρουραίοι.

Π.—Νά! νά! θαρρβ πώς έρχονται...

Τραθήξου 'λγο *πίσω
και σκέπτομαι να τούς δεχθώ και να τούς προσφωνήσω.

(Ο Φασουλής παραληρών
*στών *Αρουραίων τόν χορόν).

Καλώς τά μέτρια σας τά δη... καλώς τους και καλώς τους
τους *Αρουραίους τούς παχεις, τούς ντοβρούς, τούς εδρόστους.
*Ω του Ζουρη συνάνημοι κατά τόν Γαλλικόν,
πού τρέμεις τόν φάσφορον και τόν άρσενικόν,
του ήθελοούχου άνθρακος την βρωμεράν οσίαν,
την σκιλλήν και την Χάρυβδι και πσαν θυρασίαν,
πώς ήτο τοιούτο τόν καλό και μας έδυμνηθήκατε
και όλοισας πανοτραυίς έδω άμοληθήκατε,
κι' ουτε μονάχα μία σιγμή δέν κάνετε νισάρι
εις τόν Παλάσκια και *Αζα τά πάτρια έθάρη;
Καλώς μας ήλθατε και σετ... διαλέξατε την θρα...
αυτός ο Κωνσταντόπουλος, πού ήλθε μας *στην μάτρα,
πού τόν χαρτοφυλάκιο δέν τώδε *στένερον του,
νομίζω πιά πώς έβασε καλά τόν γαίδαρό του,
άλλά κι' οι άλλοι Σύμβουλοι ποζάρου σοβαροί,
τό *πήρανε *στά σπέρια και κάνουν τόν βαρβ,
και θέλουν οι έρίσηδες και κόρημα να συμπήξουν
και με προγράμματα κι' αυτοί μεγάλα με μας πρήξουν,
και πύρροντας μαλακτικά εις ελδος λινορόσπορο
με τά Μακεδονίστικα ν' άρδέξωμε *τόν Βόσπορο,
και άπ' έκεί να φάλλωμε τόν πορρι, πορρι, πορρι,
τρία πουλάκια κουτσουλοθν την κλασική μας μόδρη.



‘Ο γέρο - ‘Αρουρατος του Μωρηά
 με μια κακομούτσουνη θεωριά.

‘Αν έρωτάτε πού τραβά και τὸ Ναπολέονι
 εἰς τὰ σαράντα κατ’ αὐτὰς νομίζω πὸς σιμόνει,
 και συγκροτοῦν Συνέβρια νὰ ‘δοῦνε τί θὰ γένη
 με τὸν Μερκάτη, τὸν Σογγρὸ και τὸν ‘Αθηνογένη,
 κ’ ὀρίζουν διατάγματα πομπώδη και φρικτὰ
 πὸς ἑποιοῦ παιζεῖ ‘στὸ ἔξῃς κλεισιμένα κ’ ἀνοικτὰ
 αὐτὸς θὰ τρώη καρυδιαῖς και μπόλικα χαστουκία
 και τοῦ λοιποῦ θὰ κρύβονται ἢ λήραις ‘στὰ σεντούκια.

Τοιαῦτα ἢ Κυβέρνησις περὶ χρυσοῦ κηρύττει,
 κ’ ἂν θέλατε νὰ μάθετε τί γίνονται κ’ οἱ τρίτοι
 αὐτοὶ θαρρῶ πὸς ἔχασαν και τρίτη και τετάρτη
 και μὴ και δὴ ἐπράβηξαν κατὰ τὸν Βοναπάρτη.
 Κ’ ἂν ἔρωτάτε και γ’ αὐτὸν τὸν σῆρκο του ὀρθόνει
 και ‘στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος παραβρωμῆ μπορούτι,
 και ‘στὰ βαθειὰ μεσόνικτα μονάχος ἔσπαθόνει
 ὁ ‘Αρουρατος τοῦ Μωρηά, πὸς θέλει ἀραροῦτι.

Αὐτόν, καθὼς γνωρίζετε και ἑποῖς λέγουν τόσοι,
 ἢ Συμμαχία ἢ Τριπλὴ τὸν ἔχει χαντακῶσι.

Τρεῖς ‘Αρούραροι βαρβάτοι
 τοῦ ‘χαλάσαν τὸ κρεβδάτι,
 κ’ ἄλλοι δὴ τοῦ Παλατιοῦ
 τὸν ἔκτανε τάλατιο.

‘Αλλ’ ἔμεις τοῦτοῦ Σύμμαχοι και βοηθοὶ μεγάλοι
 φῶς φανερὰ ‘ξεσπάθωσαν τοῦ Ροσοφῆρ οἱ Γάλλοι,
 και νὰ τὸν Γάλλων οἱ Φανοὶ και νὰ τὰ ‘Εγερτήρια
 τὸν Βοναπάρτη χαιρετοῦν με τόσα κητήρια,
 κ’ ὁ ‘Αρουρατος τοῦ Μωρηά, πὸς ἄχυρα δὲν τρώγει,
 τὸ κάθε τοιλιπούρδισμα τὸ δίνει κομπολόγι,
 και Ροβεσπέρων ἀπειλαὶ ‘στὰ χεῖλη του ἀφρίζουν
 γ’ αὐτὸν δὲν εἶναι ἀπ’ αὐτοῦς, πὸς κάστανα χαρίζουν.

Κ’ ἂν μὲν ‘στὰς νίκας ἔκλογας κινήση τὸ νταούλι,
 φωνάζουν οἱ Τρικουπικοὶ κ’ εἰς γῆν κ’ εἰς οὐρανοῦς
 πὸς ‘στὴν ‘Ελλάδα θὰ γενῆ ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη
 κ’ ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς θὰ πάη ‘στουὺς Δανουὺς
 ἄλλ’ ὁ στρατὸς με τὸν λαὸν θὰ τοῦ φωνάξῃ «στάσου...
 ἔλα, Μεγαλειότατε, σὸν πρῶτα ‘στὰ σωστά σου,»
 ὁ δὲ Μεγαλειότατος ἱππότης θὰ φανῆ
 και καταργῶν τὸ Σύνταγμα Μονάρχης θὰ γενῆ.
 ‘Αν ὅμως ‘στὸν Θεόδωρον κρεμάσουσιν τανεκέ,
 τότε κ’ ἔκτενος σῆρνοντας τὰ τόσα μεγαλεῖα
 κ’ ἔχων τὸν Τσελεπίτσαρη γ’ ἄλλο μόνο του λακὲ
 θὰ πάη Ναπολέοντας νὰ γένη ‘στὴν Γαλλία.

Τοιαῦτα κ’ ἄλλα λέγονται ἀπ’ ἑλοῦς και ἀπ’ ἑλας
 κ’ οἱ λωποδῶται ρίχνονται ‘στουὺς ἀδαμαντοπόλας,

μας πλήττει δὲ τῆς τάξεως ἡ τόση ἀγῆθια
 κ' ἡ τῆς ζωῆς ἀσφάλεια, τὸ πλοῦτος, τῆς τιμῆς,
 καὶ τώρα ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν περιπέδεια
 ἐκεῖνος ὁ παμπόνηρος Σαλιθοῦρατος Μῦς,
 ποὺ ἔβησε τοῦ Θεοδωρῆ τέλμαρος σησῆς
 μ' ἐκείνον τὸν δεαδόντερο γυῖο, τὸν Ἀρουραῖο Χιῶτη.
 Καὶ σκοδρῶν οἱ Κορδονικοὶ μὲ χιλιάδες θρᾶ φοβέρας
 πῶς τὸν Τρικοῦπη θὰ θεθῶν μ' ὀλιμαυραὶς παντιέρας,
 καὶ σεῖεται καὶ λυγίζεται τὸ κάθε παλληκάρι.
 κ' ἀκούεται τρανὴ φωνὴ ἀπὸ τὸν Κανακάρη.
 «ὦ! παλληκάρια τῆς φακῆς Γεροκουστοπουλοῖσι,
 ἔπορος γεωρίζεται μὲ σὰς τὸ χάλι σας ἄς κλαίη.
 Ὁ Κανακάρης σὰς μίλει, τῆς Πάτρας ὁ ἀθέρας,
 καὶ τὸ κοντάρι τὸ μακρὸ τῆς καθεμῆρας παντιέρας
 γιὰ σὰς παλωκὶ θὰ γενῆ κ' ἐκεῖ καὶ πέρα θλοῖ
 θὰ ἔθῃε τὴν Βασιλικὴν μὲ τῶσπο τῆς φακιάθλι.

Τοιοῦτοτρόπος ὄμιλετ ὁ τοῦ Μυλλάρου γάτος
 κ' ὀπλίει μὲ κλαβὶ ἔλρας τοῦ καθενὸς τὴν χεῖρα,
 κ' ἐγὼ κ' αὐτὸς ὁ Περικλῆς κ' ὀλόκληρον τὸ κράτος
 εὐρῶσται εἰς ὄργασμὸν σὰν νέα ζωντοχίτρα,
 καὶ γίνονται συνδουασμοί, ποὺ εἶναι μία φρίκη,
 καὶ ἀμυγεῖς κ' ἀνέμικτοι σὰν κρέμα μὲ φιστίκι,
 κ' ὄς ποὺ νὰ ροκανίζετε μὲ ρίζα κ' ἕνα στάχυ
 κ' ὄς δτου νῶι γεννηθῶν ἄτοδες κάμπους Ἀρουραῖοι,
 ὁ Δαιμῆξης ἔφαφα, ποὺ τετρακξάσα τάχη,
 τὰ τοκογεωλώσια τοῦ Ἰουλοῦ βρίζασι,
 κ' ἔϊσ' ἡ Ἑλλάς δὴν φαίνεται ἄτοδες Φράγκους σὰν μουφλοῦξα
 κ' αὐτὸς ὁ Λερούα-Μπολιζὲ μ'προστά τῆς στέκι σουξά.

Καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ σεῖς... εὐλογημέν' ἡ ἄρα...
 ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἦψηλὰ μὰς καταβρίχει μάνια,
 τὸ πλοῦσὸς τῆς τὸ κουεὶ ἀνοίγει κ' ἡ Πανδώρα
 καὶ σπέρνομα βασιλικὸ καὶ βγαίνει μαντζουράνα
 κ' ἐγὼ ἀκόμη χαίρομαι ὁ δυστροπος μουρκοῦρης,
 λιπαίνων πᾶσαν ἀρουραν ὄς ἀχθος τῆς ἀρούρης.

Καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ σεῖς... ἔθω νὰ διαβῶνεθε,
 ἔθω ὑπεραυξάνεθε. ἔθω ὑπερπληθύνεθε,
 εἰς ταύτην νὰ τροπῶνετε τὴν γῆν τὴν ἐρεβόλακα,
 ποὺ ἔχει μόνην δόξαν τῆς κάθε νεκρὸν βροκόλακα,
 μ' ἔμας νὰ συγχρωτίζεθε καὶ νὰ συνανατρέφεθε,
 ἄτοδες σιτοφόρους μὰς ἀγροῦς νυχθημερὸν νὰ τρέφεθε,
 διότι, Ἀρουραῖοι Μῦς, καθὸς ὄς τώρα πᾶμι
 ἄτον φορὸν παραγεμιστὸς θαρρᾶ πῶς θὰ σὰς φάμε.

Καὶ τῶρ' ἀκολουθῆστε κ' ἐμὲ τὸν Ἀρουραῖον
 εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος ἀθρόους νὰ σὰς φέρω
 νὰ ἔθῃε συσπερῶμενον τὸν ἔβην Βασιλικόν,
 ποὺ εἰ τακταίνει κατὰ νοῦν καὶ ἔξερται καὶ ἔξερτο.
 Κ' ἂν χύων δηλητήρια τὸ στόμα τοῦ σπαλιξ
 κ' ἂν τῆς προσράτου πάσους τὸν τρώγων αἰ ὀδύνας,
 ἀλλὰ καθὸς γνωρίζετε καὶ σεῖς πολὸ καλὰ
 γιὰ προσφωνήσεις πάντοτε φαρμακωμένους εἶναι.

Γ

(Σπεύδουν οἱ ἀνωτέρω
 εἰς τοῦ Μωρῆα τὸν γέρο.)

Δ.—Παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς ὄς συγγενὲς καὶ φίλον
 τῶν Ἀρουραίων ποτικῶν τὸ πεινασμένον φῶλον,

τοῦς δ' Ἀρουραίους προσφωνῶν ὁ τοῦ Μωρῆος γέρον
 τοῦς κατατίσει καὶ αὐτοῦς μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Μόλις πολλοὶ τοῦ κόμματος χρεώσται Ἀρουραῖοι
 ὄκτασθ' ἐσκέπτοντο νὰ ἐφορῆσον χρέη,
 κ' ὁ Προσβουτῆς ἀνεμῆς ἀπὸ τὸ Βουκουρεσίτι
 ὀλίγαις κἀλτοσσι μᾶλλιναις μοῦ ἄχρισ γιὰ ἔσστη,
 μόλις ὀλίγην ἔφερε καὶ τὸ Κορδῶν θρασῖον,
 ὁ κύριος μοι Βασιλεὺς μοῦ ἔσταλε τὴν παβῖον,
 καὶ σεῖς ἀνεκδικούμενοι μετ' οὐ σμικρὰς ὀργῆς,
 ἄτοδες κάμπους ἐξέχυθε τῆς σιτοφόρου γῆς,
 ἔσπερῶνε τὸν τρομερὸν τῆς αἰτοδείας τρώμον,
 ἔφ' ὃ κ' ἐγὼ διατελῶ ἄτο φῶλον σας εὐγνώμων.

(Οἱ ποτικοὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοδωρῆ θωπαῖον
 κ' ἔφ' αὐτὸς τοῦς βεβαίον πῶς τοῦφου κ' ὁ Λάμπας
 ἔκαστο μ' ἕνα πῆγμα τὴν ῥάχη τοῦ ἱππεῖον
 καὶ ροκανίζουσι τὸ μαλλὶ τῆς Ρωσσοικῆς τοῦ κάπας.)

Δ.— Μετὰ χαρᾶς προσδέχομαι τὰς τόσας σας θωπειάς,
 ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴ ἔχουν συνειπείας.
 Γνωρίζετε πῶς μὲ καλοῦν ἀντάρτην λυσοαῖον
 καὶ πολεμᾶ μὲ τὰς οκιάς παρπῶλλον Βασιλέων,
 καὶ τώρα σας παρακαλῶ, ἂν εἰσθε πατριῶται,
 τοῦ θρόνου μὰς τὴν φυλικὴν σιγὰ σιγὰ νὰ τρώθε,
 ὄς δτου ροκανίζοντες τὰ ἔζλα μὲ τὸν χρόνον
 νὰ καταρῶνετε χαμαὶ τὸν ραγωθέντα θρόνον.
 Ναι, Ἀρουραῖοι, πρέξτε ἄσθην ἀνταρτίων τὴν σπείραν,
 σκαφήτε δόξας παλαιὰς καὶ κλέη προηγήμενα,
 καὶ σῶστε τοῦ καθενὸς σκηπτοῦχου τὴν πορράν,
 ποὺ παθεῖ τοῦς Συμβούλους τοῦ εἰς τὰ καλὰ κοδοῦμενα.

Ναι, Ἀρουραῖοι, σὰς καλῶ εἰς χρέος καταπειῶν
 καὶ μὴ ἀκούετε ποσῆς γελοῖους φαρμαφῶνους,
 μὰ δειξέτε καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ δόντια σας ὀλλῶν
 νὰ ἔθω ἂν εἶναι ἱκανὰ νὰ καταρῶνεθον θρόνους.

(Οἱ ποτικοὶ τὰ δόντια των ἄτον Θεοδωρῆα τρίζου
 καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα ὀμῶμενα σφυρίζου.)

Δ.—Πολὸ καλὰ μοῦ φαίνονται καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
 ἀλλὸς ἀψῶν ντὲ λὰ πατρι... συμμάχους μοῦ σὰς κάνω

(Ἐνα χαρτί ὁ Φαουλοῦξ ἀπὸ τὴν τζέπη βράζει
 κ' ἀνάμειρα τῶν ποτικῶν μὲ τόνον τὸ διαβράζει.)

Φ.—Ἰβῶνε τὸ Συνατάματος τὸ ἀθρον τρέχα γύρευε
 ἀσμένως διαλοῦμεν τοῦ ἔθονος τὴν Βουλῆν,
 ἔποκ κοικιὰ μὲ ῥιγάνη καὶ λάγανα μαγεύρασι,
 κ' ἔσαιποῦρας πολλα ἄσθην τοληρῶν Ἀθλῆν.
 Ὅσῶν δ' ἔβην Μάτος κ' ἂν μέσο τῶν λειμῶνων
 ἀρχίσουν τὰ συμπλέγματα Ἐρωτοκρίτων ἔθων,
 παρακαλεῖται ὁ λαὸς τῆς γῆς τῆς δοξασμένης
 καὶ κατ' αὐτὰς ἀνηλεῶς ποτικωραγωμῆνης
 μὲ τοῦ σπριγῶντος ἔραρος τὰ πρῶτα πρῶτα θάληπ
 νὰ δόσθῃ φῆρον νόμιμον ἄσθην κάληπν κάθε κάληπ,
 ποὺ περὶ τῶν δικαίων του συνηγορεῖ ἀδελώτατες...
 ὁ τρίτος Κωνσταντέπουλος... Γεώργιος ὁ πρῶτος.

(Μόλις αὐτὰ τὰ σοβαρὰ ὁ Φαουλοῦξ διαβράζει
 ὁ Ἀρουραῖος Θεοδωρῆ ταυτῆς τοῦ κατεβράζει,
 κ' ὁ Ἀρουραῖος πηνηκτικὸν κοντὰ τὸν ἀραβάζονται
 κ' ἀμείως μὲ τοῦς ἀρρανας οἱ θήλιες συνδύονται.)